

Diumenge XXVIII (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 10,17-30): Un dia que Jesús sortia de camí, un home s'acostà corrent, s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?». Jesús li digué: «Per què em dius bo? De bo, només n'hi ha un, que és Déu. Ja saps els manaments: No matis, no cometis adulteri, no robis, no acuis ningú falsament, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li va dir: «Mestre, tot això ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué: «Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me». En sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns (...).

Propietat privada i solidaritat

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui meditem esglaiats l'abatiment existencial que aferra el jove ric «perquè tenia molts béns». El problema no són les possessions, sinó la incapacitat d'estimar per l'excessiu aferrament a les mateixes. La doctrina social de l'Església ensenya que els béns de la terra són destinats a l'ús de tots els homes, però que, alhora, és legítima la seva possessió —com a propietat privada— per tal de garantir la llibertat i la dignitat de les persones.

El dret a la propietat privada (com tots els altres drets individuals), desvinculat d'un conjunt de deures que li atorgui un sentit profund, es trastoca tot insensibilitzant el cor humà davant les necessitats alienes. Els deures delimiten els drets perquè remetent a un marc antropològic i ètic en la veritat del qual son inserits també els drets i així deixen de ser arbitraris.

—Al dret a la "propietat privada" l'ha d'acompanyar una "hipoteca social", és a

dir, el deure de posseir els bens de manera solidària amb les necessitats dels altres.